

Opstandelse

Mel.: Ernst Frost 1990

1. Lan-ge ti-mer u-den fred hæn-ger tungt i de-res krop-pe
Kvin-der slæ-ber sig af-sted, in-gen ser, at sol er op-pe
Om den tun-ge sten de ta-ler me-dens mor-gen-ha-nen ga-ler.

1. Lange timer uden fred hænger tungt i deres kroppe. Kvinder slæber sig af sted, ingen ser, at sol er oppe. Om den tunge sten de taler, medens morgenhanen galer.
2. Øjet har de fyldt med jord. Som et siv kan håbet knækkes. Hvor er Han, som har det ord, hvormed håbet kan opvækkes? Han, som kunne, er blandt døde. Ingen kommer dem i møde.
3. Deres øjne bliver vendt, og de ser et lys i haven. Førend Himlens sol blev tændt, tændte Gud sit lys i graven. Jorden smuldrer, øjne klares, livets sejr åbenbares.

4. Til de bange kvinder kom der besked med trøst og glæde. Kristus lever, graven tom! I må ikke mere græde. For Han er, hvor Han begyndte, i det ord, som Han forkyndte.

5. Han gør hvert et tårehav, som vil binde os til sorgen, til den påskelørdags grav, hvor Guds lys gør nat til morgen. Ingen skygger kan nu falde, hvor Hans lys er lys for alle.

6. Når vi sanser sløvt og tungt, lad så skaberordet blive det, der vækker, stærkt og ungt, vores kød og blod til live. Du, som var iblandt de døde, kom os levende i møde!

Jens Simonsen